

3. místo

Michaela Divišová, 6.tř. ZŠ Štěnovice

! HURÁ DO MINULOSTI !

Ano tohle je Tomáš můj nejlepší kamarád. Já jsem Sophie. Jsme skoro jak brácha a sestra. Tomáš je o dva měsíce starší než já. Už tři roky se snažíme dostat do minulosti, ale nedaří se nám to. Teď nedávno jsem, ale našla hodně podivné místo. Byla to úplně zničená budova. Ukázala jsem to Tomovi. Řekl, že to musíme nutně prozkoumat. Tak jsme vyrazili.

Jak tak jdeme najednou slyšíme nějaké zvuky, řekli jsme si, to byl vítr. Pokračovali jsme tedy dál. Když jsme dorazili na místo, vypadalo to úplně stejně jako včera. Zapli jsme baterky a šli dovnitř. Uvnitř to bylo úplně zničené a místnosti byly prázdné. Jdeme si jen tak po chodbě a na koci chodby je nějaká truhla. Rozhodli jsme se, že jí otevřeme. Říkáme si poklad, poklad, ale ne, jen nějaká píšťalka. Raději jsem jí vzala a šli jsme domů.

Tomáš dnes u nás spal, takže jsme měli dost času prozkoumat tu píšťalku. Už jsme si dost dlouho nad ní lámali hlavu, ale pořád ani jeden na ní nezapískal. Tomášovi jsem řekla, že na ní zapískám, ale až zítra u té divné budovy. Souhlasil a šli jsme spát. Když jsme se ráno probudili, tak jsme hned vyrazili. Cesta nám trvá cca 30 minut. Už jsme se blížili k místu a na tom stejném místě jako minule byly divné zvuky. Raději jsme odsud šli pryč. K místu jsme dorazili naštěstí zdraví, ale Tomášovi jsem dala další podmínku, že zapískám až u té truhly. Co jiného, nemohl odporovat, protože na píšťalku nechtěl pískat. Vidím ji, zakřičela jsem a rozběhla se. Po asi tak 5 minutách jsem se rozhodla, že to udělám.

Zapískala jsem a začala se mi motat hlava. Tomášovi taky. Nechápu proč i jemu, ale třeba to bylo pro tu celou budovu. Najednou jsme se probudili venku na zemi, kde pršelo a byla všude voda. Zvedli jsme se a porozhlídli se. Koukáme a koukáme. A já jsem věděla, kde jsme. Byli jsme u té budovy, ale nebyla zničená. Napsáno na ní bylo ŠKOLA HORŠICE. Ocitli jsme se v minulosti, to byl přece náš sen! Byli jsme neskutečně šťastní. Ale úplně nám nedošlo, že voda stoupala a stoupala a víc a víc pršelo. Chtěli jsme se rozeběhnout, ale proud byl moc silný. Nejbliž byla ta škola. Pomáhali jsme si navzájem. Raz, dva, raz. Až ke škole. Otevřela jsem dveře a oba jsme vešli dovnitř. Moc nám to, ale nepomohlo i tam byla všude voda. Chtěli jsme zpátky domů. Nevěděli jsme, ale jak.

Tomáš najednou řekl: „Zapískej na tu píšťalku.“ „Jó dobrý nápad.“ Vyndala jsem ji z kapsy a chtěla zapískat, ale v tu chvíli mi spadla do vody a proud ji začal odnášet. „Né to né“, rozeběhla jsem se a Tomáš za mnou. Zakopla jsem a byla přišerně unavená, nedokázala jsem se ani zvednout. „Chtěla bych být doma“, řekla jsem Tomášovi. „Já taky Sophie, ale nejdřív musíme najít tu píšťalku.“ Souhlasila jsem a zvedla se. A pokračovali jsme po směru proudu. Jak tak běžíme, tak Tomášovi říkám: „Seš si jistý, že ta píšťalka je to, co nás pošle zpátky do přítomnosti?“

„Ne, ale podle mě je to správná stopa.“

„Jak myslíš.“

Tak jsme pokračovali dál. Najednou si v duchu říkám, že ta škola je snad nekonečná, protože nekončí a nekončí. Voda nám byla už skoro po pás a proud byl hodně silný. Píšťalka pořád nikde. Už jsem si zase chtěla sednout a vzdát to, ale nešlo to, něco mi říkalo, že to není správné. Zároveň bychom měli hledat na jiné stopě. Tomášovi jsem řekla, že hledáme špatně, ale on si nedal říct. Snažila jsem se mu to vymluvit, ale s ním to prostě nešlo.

„Tomáši támhle je ta píšťalka, vem ji, dělej.“ Vzal ji a podal mi ji. Zapískala jsem a nic doslova nic.

„Já ti to říkala, to byla špatná cesta.“

„Jo já vím promiň Sophie.“

„V pohodě, ale teď musíme vymyslet něco jiného.“

„A co chceš vymyslet?“

„To nevím Tomáši.“

„Zapojte mozek Sophie a Tomáši!“ „Kdo to byl,“ řekla jsem.

„JÁ, všichni mi říkají BABKARADKA, jako že všem radím. Vám jsem přišla také poradit. Vy máte v sobě tak krásné přátelství a snažíte se dostat zpět nějakou píšťalkou. Ta vám nepomůže, pomůže vaše přátelství.“

„A jak to máme udělat“, řekla jsem. Už se nic neozvalo. „Tomáši já nevím.“

„Ale já jo Sophie. Musíme se chytit za ruce a myslet na ty naše nejlepší vzpomínky. Pojď to zkusit.“

„Tak jo.“

Najednou jsme se probudili na zemi v té škole, ale v přítomnosti. „My jsme to dokázali.“ Tomáš na to odpověděl: „JSME dobrý.“ Píšťalku jsem hodila na zem a rozšlápla. Tohle je správný a s Tomášem jsme šli domů. Všechno dobře dopadlo a tohle dobrodružství máme s Tomášem jako velké TAJEMSTVÍ.